

La bona fe

De Juana Chaos ha passat els últims vint anys a la presó. Reduïda pels beneficis penitenciaris que preveia la legislació anterior, s'havia computat i establert una condemna de divuit anys pels crims que va cometre. Tot i així, continua en presó preventiva, pendent de la resolució definitiva del procediment obert pel contingut de dos articles publicats al diari Gara. L'Audiència Nacional espanyola considera que, amb aquests articles d'opinió, De Juana Chaos ha comès delictes d'amenaces terroristes i l'ha condemnat a dotze anys i mig més de presó. Com a protesta per aquesta decisió, De Juana Chaos ha optat per fer vaga de fam fins a les últimes conseqüències.

De Juana Chaos ha passat els últims vint anys a la presó. Reduïda pels beneficis penitenciaris que preveia la legislació anterior, s'havia computat i establert una condemna de divuit anys pels crims que va cometre. Tot i així, continua en presó preventiva, pendent de la resolució definitiva del procediment obert pel contingut de dos articles publicats al diari Gara. L'Audiència Nacional espanyola considera que, amb aquests articles d'opinió, De Juana Chaos ha comès delictes d'amenaces terroristes i l'ha condemnat a dotze anys i mig més de presó. Com a protesta per aquesta decisió, De Juana Chaos ha optat per fer vaga de fam fins a les últimes conseqüències. L'estat de dret (com tantes vegades ens repeteixen com si fos una campanya publicitària) no preveu la pena de mort ni la cadena perpètua. De la mateixa manera continua prohibint l'eutanàsia. Em guiaré per la bona fe i suposaré que l'estat de dret no ha deixat de confiar en les seves lleis i continua no volent aplicar la cadena perpètua o la pena de mort. Guiat per la mateixa bona fe, consideraré que els motius polítics no fan que l'eutanàsia sigui legal. Suposaré, també mogut per la bona fe, que el contingut dels articles que ha publicat De Juana Chaos és prou explícit i clar per a mantenir a la presó una persona en risc de morir. M'agradaria pensar que, a l'estat de dret, hi ha llibertat d'expressió i que, en aquest cas, així com el d'Egunkaria o el de l'actor Pepe Rubianes per esmentar-ne alguns, hi ha indicis suficients per a processar els responsables (en cas contrari, tothom ja hauria aixecat el crit al cel, com és costum, quan hi ha episodis de falta de llibertat d'expressió lluny d'aquestes contrades, posem per cas al Marroc, a Cuba o a Turquia). La bona fe m'impulsa a pensar que a l'estat de dret la justícia és igual per a tothom, que no hi influeixen les pressions polítiques i que realment hi ha independència judicial; que les declaracions del ministre de Justícia, López Aguilar, en què afirmava: 'el Gobierno construirà nuevas imputaciones para evitar dichas excarcelaciones', referint-se al cas de De Juana Chaos, no han influït la sentència judicial. Algú deia: Fets, no paraules. Doncs en David Fernández, al seu llibre 'Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial', ens informa dels fets següents: l'ex-general de la guàrdia civil i membre destacat dels horrors d'Intxaurrondo, Enrique Rodríguez Galindo, fou condemnat a setanta-cinc anys de presó per l'assassinat de Lasa i Zabala i tan sols en va complir poc més de quatre perquè al·legava problemes de salut. Julen Elorriaga també va ser excarcarat per motius de salut; condemnat a gairebé vuitanta anys de presó pels mateixos fets només ha complert un 3% de la condemna. De la Rosa, després d'estafar tot Espanya, gràcies a una depressió pot gaudir d'un generós règim de tercer grau. Rafael Vera, després de ser condemnat a deu anys de presó pel segrest de Segundo Marey, reivindicat pels GAL, només va passar vuit mesos reclòs per aquella causa... En David, al seu llibre, parla bàsicament de tortures i torturadors, de com la justícia mostra diferents graus de severitat segons l'acusat, de com funciona la maquinària informativa per criminalitzar determinades dissidències, de com la policia crea les proves necessàries per a imputar algú quan interessa políticament, com el govern no vol escoltar els informes del Relator Especial per la Qüestió de la Tortura de les Nacions Unides o d'organismes com Amnistia Internacional, que asseguruen que en aquest estat de dret es tortura. Però també resulta, ara, que la fiscalia de l'Audiència Nacional demana l'arxiu del cas Egunkaria: no hi ha proves. Resulta que el novembre del 2004 el Tribunal d'Estrasburg condemna l'estat espanyol per 'no haver investigat' les tortures denunciades, dotze anys abans, per disset independentistes catalans; calia fer callar les veus discordants durant els Jocs Olímpics. Resulta també que, el

novembre del 2005, Zapatero indulta quatre policies locals de Vigo, inhabilitats i condemnats en ferm a dos i quatre anys de presó per haver apallissat, insultat i vexat el ciutadà senegalès Mamadou Kane. I resulta que Aznar havia fet igual el desembre del 2000: catorze agents condemnats per tortures (un d'aquests reincident), indultats. I resulta que... Estic fet un embolic. Massa sovint aquest estat de dret té parts fosques que em fan dubtar. Tot això fa pudor d'hipocresia. I tanta hipocresia fa que se t'esgoti la bona fe. **** Aquest article es publica avui al setmanari 'Directa' dels moviments socials, d'on Oleguer Presas és col·laborador habitual. Simultàniament, es publica també al diari basc Berria i a VilaWeb.**

7 febrer 2007

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)